

УДК 349.2

ДИПЛОМАТИЧНА СЛУЖБА ЯК ОСОБЛИВИЙ РІЗНОВИД СУСПІЛЬНО-КОРИСНОЇ ПРАЦІ

Селецький О.В., викладач
кафедри трудового права та права соціального забезпечення
Чернігівський національний технологічний університет

У статті проаналізовано поняття дипломатичної служби України, а також з'ясовано її місце в системі державної служби. Визначено сутність дипломатичної служби як специфічного різновиду професійної трудової діяльності. Досліджено особливості та труднощі роботи працівників дипломатичної служби.

Ключові слова: дипломатична служба, державна служба, суспільно-корисна праця, дипломатичні працівники.

В статье проанализировано понятие дипломатической службы Украины, а также выяснено ее место в системе государственной службы. Определена сущность дипломатической службы как специфической разновидности профессиональной трудовой деятельности. Исследованы особенности и трудности работы сотрудников дипломатической службы.

Ключевые слова: дипломатическая служба, государственная служба, общественно-полезный труд, дипломатические работники.

Seletskiy O.V. A DIPLOMATIC SERVICE AS A SPECIAL KIND OF SOCIALLY USEFUL WORK

The concept of diplomatic service is analyzed in the article and found its place in the public service. The essence of the diplomatic service is determined as a specific kind of professional work. The researching features and difficulties of working of the diplomatic service.

Key words: diplomatic service, public service, socially useful work, diplomatic workers.

Проголосивши свою незалежність, Україна як суверенна правова держава одержала можливість формувати власну стратегію зовнішньої політики, відстоювати та захищати національні інтереси у сфері міжнародних відносин. Вона вийшла на світову арену не лише в якості нової незалежної держави, що виникла в результаті розпаду СРСР, але й європейської країни, котра має глибокі історичні традиції державності. Звичайно, перші кроки України в рамках міжнародного співробітництва робилися за непростих умов. Та все ж, незважаючи на об'єктивні труднощі, наша країна змогла вибудувати відносини із зовнішнім світом, не поступившись своїми національними інтересами. Це дозволило Україні впевнено й ефективно просувати і відстоювати свої зовнішньополітичні цілі та пріоритети.

За сучасних умов розвиток України і всебічна розбудова національної державності неможливі без її активної зовнішньополітичної діяльності й утвердження на міжнародній арені. Україна сьогодні – це суверенна європейська позаблокова країна, яка проводить самостійну, миролюбну, відкриту зовнішню політику, активно розвиває співпрацю із зарубіжними партнерами в різних частинах земної кулі, уникаючи залежності від окремих держав, груп держав чи міжнародних структур, а також вносить істотний вклад у зміцнення міжнародної безпеки та стабільності.

Безумовно, більшою мірою все це заслуга високопрофесійної діяльності дипломатичної служби України, яка призначена забезпечувати практичну реалізацію зовнішньої політики України, представляти та захищати інтереси України у сфері міжнародних відносин, а також її юридичних осіб та українських громадян за кордоном.

Питання щодо правового регулювання дипломатичної служби свого часу були предметом досліджень як вітчизняних, так і закордонних представників різних галузей права, серед яких варто відзначити В. Авер'янова, Ю. Битяка, Т. Занфірову, А. Зленко, Б. Гуменюка, В. Колпакова, Т. Биркович, Ю. Макаренко, І. Кресіну, В. Малиновського, Н. Нижник, О. Оболенського, Т. Зонову, В. Зоріна, Ж. Камбон, Ю. Козлова, Л. Попова, А. Торкунова, Дж. Фельтхем та інших. Проте й до цього часу залишається малодослідженим питання аналізу дипломатичної служби як сфери регулювання трудового права. З огляду на це, метою

статті є визначення сутності дипломатичної служби України як особливого різновиду трудової діяльності громадян.

Основним законодавчим актом, який визначає правові засади та порядок організації діяльності дипломатичної служби, а також особливості правового статусу її працівників, є Закон України «Про дипломатичну службу» від 20.09.2001 р. У його преамбулі вказано, що дипломатична служба є складовою частиною державної служби, а тому, на наш погляд, доцільно передусім з'ясувати, що являє собою власне державна служба.

На сьогоднішній день жодна розвинена правова держава не може обійтись без функціонування добре налагодженої високопрофесійної державної служби. Саме від того, наскільки якісно вона буде організована в державі, наскільки компетентно, сумлінно й відповідально будуть виконуватись службові обов'язки державними службовцями, залежить успішна реалізація державних політичних, соціальних та економічних завдань.

Наразі функціонування державної служби в Україні регулюється на підставі норм Закону України «Про державну службу» від 16.12.1993 р., котрий у ч. 1 ст. 1 визначає її як «професійну діяльність осіб, які займають посади в державних органах та їх апараті щодо практичного виконання завдань і функцій держави та одержують заробітну плату за рахунок державних коштів» [1]. Але цей Закон із плином часу використав свої можливості, а його подальше існування лише послаблює розвиток інституту державної служби в Україні. А тому як наслідок – утрата чинності Закону, яка відбудеться 1 січня 2015 р.

Попри всі досягнення цього нормативно-правового акту, накопичилося багато системних проблем, які перешкоджають подальшому розвитку державної служби, підвищенню її ефективності в умовах зростання ризиків та кризових явищ у суспільстві. Вони переважно пов'язані з певною невідповідністю результатів функціонування державної служби із сучасними потребами та вимогами суспільства [2, с. 103].

Натомість новий Закон України «Про державну службу» від 17.11.2011 р., котрий набуде чинності з початком 2015 р., вносить свої корективи щодо формулювання «державної служби», визначивши її у п. 1 ч. 1 ст. 1 як «професійну діяльність державних служ-

бовців із підготовки пропозицій щодо формування державної політики, забезпечення її реалізації та надання адміністративних послуг» [3].

Дипломатична служба виступає найважливішою ланкою, особливим компонентом у системі державної служби і відрізняється від інших її видів своєю специфікою. Вона пов'язана з ротацією дипломатичних кадрів, їх періодичним переміщенням у рамках системи Міністерства закордонних справ України, відрядженням на роботу з центрального апарату до закордонних представництв, особливим характером служби за кордоном, коли на дипломатичного працівника поширюються норми не лише українського законодавства, але й міжнародного права [4]. Однією з найважливіших специфічних рис сучасної дипломатичної служби є також її високий професіоналізм. Не випадково дипломатів, працівників вітчизняної дипломатичної служби завжди вирізняли з-поміж інших певні якості: найширша ерудиція, організованість, культура, вміння ефективно використовувати новітні інформаційні технології, глибоке розуміння історичної долі свого народу [5, с. 263]. Дипломати повинні володіти іноземними мовами, знати історію й економіку відповідної країни чи регіону їх перебування, особливості правових систем цієї місцевості, вміло вести переговори з партнерами дипломатичною мовою. Важливою статусною ознакою таких службовців є наявність у них спеціального звання – дипломатичного рангу. Дипломатичні працівники забезпечуються предметами представницької екіпіровки в порядку, що визначається Кабінетом Міністрів України. Дипломатичний персонал закордонної служби (посольств і представництв у міжнародних організаціях) користується в країні перебування недоторканністю та імунітетом у сферах кримінальної, цивільної та адміністративної юрисдикції. Це далеко не всі специфічні риси дипломатичної служби, які виокремлюють її як окремий елемент державної служби.

Легальне визначення «дипломатичної служби» міститься у ст. 1 Закону України «Про дипломатичну службу», де передбачено, що це «професійна діяльність громадян України, спрямована на практичну реалізацію зовнішньої політики України, захист національних інтересів України у сфері міжнародних відносин, а також прав та інтересів громадян і юридичних осіб України за кордоном» [6].

На перший погляд, таке формулювання є змістовним та лаконічним, що у свою чергу цілком відображає сутність та спрямованість вказаної діяльності. Однак, як вважає Ю. Макаренко, вищезазначене трактування дипломатичної служби потребує суттєвого доопрацювання. Науковець відстоює позицію, що під дипломатичною службою необхідно розуміти вид державної служби, яка полягає у професійній діяльності громадян України, які займають посади в Міністерстві закордонних справ України, його представництвах на території України, в закордонних дипломатичних установах України, спрямованій на практичну реалізацію зовнішньої політики держави, представництво й захист її інтересів у сфері міжнародних відносин [7, с. 12].

Із запропонованим визначенням автора можна погодитися лише частково. Передусім, поділяємо думку вченої щодо того, що дипломатична служба є одним із видів державної служби, а точніше, як зазначено у преамбулі Закону України «Про дипломатичну службу», складовою частиною державної служби. Окрім цього, автор конкретизує, що таку професійну діяльність громадяни мають здійснювати лише у перелічених вище органах дипломатичної служби: 1) Міністерстві закордонних справ України; 2) представництвах Міністерства закордонних справ України на території України; 3) закордонних дипломатичних установах України. Безперечно, дане уточнення є суттєвим і сформоване з метою, аби не складалася

хибна думка, що діяльність будь-якого громадянина України, яка пов'язана з практичною реалізацією зовнішньополітичних завдань держави чи захистом її національних інтересів України у сфері міжнародних відносин, а також прав та інтересів громадян і юридичних осіб України за кордоном, є дипломатичною службою. Проте, на наш погляд, серед такого переліку дипломатичних органів слід окремо виділити і професійну діяльність осіб на деяких посадах Дипломатичної академії України при Міністерстві закордонних справ України, зайняття яких також надає їм статусу працівників дипломатичної служби. Відповідно до ч. 4 та 5 ст. 26 Закону України «Про дипломатичну службу» це стосується, зокрема, ректора академії, його заступників, керівників структурних підрозділів та їх заступників, а також осіб, які на час призначення на професорсько-викладацькі та адміністративні посади академії мали, відповідно, дипломатичний ранг або ранг державного службовця. Продовжуючи аналіз терміна «дипломатична служба», який дає Ю. Макаренко, логічно виникає наступне запитання: чому у даному визначенні автор вказує, що така професійна діяльність спрямована лише на представництво й захист інтересів держави у сфері міжнародних відносин, не врахувавши при цьому здійснення захисту прав та інтересів громадян і юридичних осіб України за кордоном? Вважаємо, що це суттєва прогалина даного формулювання, оскільки держава має піклуватися та захищати своїх громадян, які перебувають за її межами, а також юридичних осіб України за кордоном, забезпечувати розвиток зв'язків із закордонними українцями та їх громадськими організаціями. І хто, як не працівники дипломатичної служби, мають безпосередньо займатися вирішенням цих питань.

І. Бличенко також дає власне визначення «дипломатичної служби», під якою розуміє систему роботи дипломатичних кадрів у відомстві закордонних справ і закордонних представництвах, а також в інших органах зовнішніх зносин із виконання завдань дипломатії держави або нації в період становлення [8, с. 11]. Російські ж учені С. Ланцов та В. Ачкасов визначають «дипломатичну службу» як роботу дипломатичних кадрів у центральному апараті і за кордоном із виконання дипломатичними засобами задач зовнішньої політики держави. Дипломатична служба, як зазначають науковці, є функціональним обов'язком певних державних органів і посадових осіб [9, с. 280].

Вбачається, що сутність дипломатичної служби, як і державної служби в цілому, обумовлюється її соціальним призначенням, оскільки серед головних цілей та завдань, що стоять перед нею, є служіння суспільним інтересам. Під час реалізації суспільних та державних завдань дипломатична служба здійснює функції забезпечення, виконання і втілення в життя державної влади, що повинна слугувати суспільству. Сутність поняття дипломатичної служби полягає в наступних трьох особливостях.

1. Дипломатична служба – це професійна діяльність, тобто вона є для працівника дипломатичної служби професією – необхідністю виконувати посадові повноваження. Так, С. Струмилін вважає, що під «професією» необхідно розуміти сукупність набутих завдяки шкільному та позашкільному навчанню спеціальних трудових навичок, які суміщаються зазвичай в одній особі й об'єднуються загальною назвою [10, с. 17]. У свою чергу М. Зінченко пише, що професія є широкою сферою трудової діяльності, яка відображає галузевий або родовий поділ праці, в якій працівник може застосовувати свої трудові здібності відповідно до наявних у нього знань, навичок і вмінь [11, с. 277-278]. Та все ж видається, що найбільш вдале визначення «професії» сформульоване у Наказі МОЗ України від 05.09.2011 р. № 561 «Про затвердження Інструкції про встановлення груп інвалідності», в якому вказано, що «професія» – це

рід трудової діяльності людини, яка володіє комплексом спеціальних знань, практичних навичок, одержаних шляхом спеціальної освіти, навчання чи досвіду, які дають можливість здійснювати роботу в певній сфері виробництва [12]. А тому відзначаємо, що трудова діяльність людини є професійною, якщо наявні перелічені вище вимоги. Саме професійна діяльність є основною формою активності особи, здебільшого їй присвячений чималий відрізок життя людини. Завдяки даному виду діяльності більшість працюючих задовольняють увесь спектр власних потреб, повною мірою реалізують свої уміння та навички на практиці, формують та утверджують себе як особистості, а також досягають відповідного соціального статусу. Професійна діяльність слугує джерелом доходів людини, основою її матеріального і духовного існування. Дипломатична служба – це одна з тих професій, котра вимагає від працівників виконання своїх обов'язків на основі професійних умінь, теоретичних знань, практичного досвіду, трудових навичок у сфері державного управління, а також відповідної спеціальної освіти. Із професійної точки зору дипломатична служба є особливим видом трудової діяльності, в результаті якої громадяни України, котрі працюють на умовах трудового договору (контракту) в органах дипломатичної служби, за певну грошову винагороду виконують завдання та функції держави щодо практичної реалізації зовнішньої політики України, захисту національних інтересів України у сфері міжнародних відносин, а також прав та інтересів громадян і юридичних осіб України за кордоном. Треба пам'ятати, що добробут країни, її благополуччя і подальший розвиток на міжнародній арені повною мірою залежить від ефективного державного управління та кваліфікованого добору кадрів, що складають основу всієї системи дипломатичної служби. Професіоналізм та самовіддана праця дипломатів відіграють визначальну роль у зміцненні національної безпеки, розвитку політичного, ділового і гуманітарного співробітництва із зарубіжними країнами.

2. У межах цієї професійної діяльності реалізується компетенція органів дипломатичної служби – Міністерства закордонних справ України; представництво Міністерства закордонних справ України на території України; закордонних дипломатичних установ України. Основною компетенцією органів дипломатичної служби відповідно до чинного законодавства є практична реалізація зовнішньої політики України, захист її інтересів, а також інтересів громадян і юридичних осіб України у сфері міжнародних відносин.

3. Така діяльність спрямована на забезпечення функціонування системи органів дипломатичної служби. Вона полягає у виконанні посадових обов'язків працівниками дипломатичної служби. Під посадовими обов'язками Закон України «Про державну службу» від 17.11.2011 р. розуміє перелік функцій і повноважень, закріплених за посадою державної служби, які зобов'язаний виконувати державний службовець та які встановлені його посадовою інструкцією [3].

Враховуючи те, що кожен у нашій державі може вільно розпоряджатися своїми здібностями до праці, обирати місце, вид діяльності, рід занять та професію, дипломатична служба України являє собою один із видів суспільно корисної діяльності, одну із правових форм реалізації громадянами України права на працю. Саме в цьому виражається її трудовий відтінок, що особливо важливо з позиції трудового права.

Сьогодні в умовах формування ринкових відносин в Україні все виразніше проявляють себе службові відносини. Служба як соціально-правовий інститут була й досі залишається предметом активних досліджень як учених-адміністративістів, так і тих науковців, котрі розглядають її у площині трудового права.

Великий тлумачний словник сучасної української мови визначає, що термін «служити» означає працювати, займаючись розумовою працею, а також

фізичною працею, пов'язаною не з виробництвом, а з обслуговуванням кого-, чого-небудь; у свою чергу «служба» – це праця, заняття як засіб існування, місце, де хто-небудь працює, служить [13, с. 1345-1346]. Підтвердження цьому знаходимо й у словнику С. Ожегова, де зазначено, що «служба» – це праця, заняття службовця, а також місце його роботи [14, с. 636]. В. Малиновський вважає, що під терміном «служба» слід розуміти один із видів платної суспільно-корисної діяльності, що полягає у здійсненні управління, надання громадянам управлінських послуг [15, с. 7]. Ю. Шемшученко розглядає «службу» як вид діяльності в суспільному розподілі праці, пов'язаний із виконанням інтелектуальної та іншої розумової (нефізичної) роботи. Якщо ця діяльність здійснюється у державних органах, то вона називається державною службою [16, с. 524].

Резюмуючи вищевикладене, можна дійти висновку, що служба – це окремий вид суспільно корисної праці, тобто трудової діяльності людини, спрямованої на створення матеріальних і духовних благ для задоволення потреб суспільства в цілому і кожної людини зокрема.

Дипломатична служба, виступаючи різновидом суспільно-корисної праці, є особливою формою професійної діяльності громадян України. Це одна з найтяжчих, надзвичайно відповідальних та водночас цікавих робіт. Завдяки дипломатичній службі забезпечується виконання комплексу завдань у сфері міжнародної діяльності, включаючи втілення в життя зовнішньополітичних цілей і задач України, спрямованих на створення і зміцнення стабільних зовнішніх гарантій національної безпеки, суверенітету та територіальної цілісності держави, сприятливих умов розвитку вітчизняної економіки; захист інтересів держави у царині міжнародних відносин; належний та ефективний захист прав та інтересів українських громадян і юридичних осіб за межами нашої країни тощо. Дипломатична служба полягає у здатності гідно представляти і відстоювати інтереси України за кордоном, у тому числі в країнах зі складною військово-політичною і кримінальною обстановкою, важкими кліматичними умовами.

Уявлення багатьох людей про те, що робота дипломата легка і проста, вкрай помилкові. Насправді таким службовцям досить часто доводиться жити в незвичному культурному середовищі, а іноді й у країнах, де панує терор. Робота на дипломатичній ниві ніколи не була безпечною, часто дипломатів викрадали і вбивали. Працівники дипломатичної служби – це одна з найбільш привабливих цілей для терористів. Окрім цього, неодноразова зміна місця роботи (6-10 разів за свою трудову дипломатичну діяльність) часто негативно позначається на здоров'ї дипломатичного працівника, викликає складнощі у членів його сім'ї (пристосування до нової побутової обстановки, отримання освіти в новій країні, працевлаштування тощо). Усе це змушує дипломата в короткі терміни звикати до нових умов і вимагає стійкого характеру, уміння не піддаватися песимістичним настроям у разі зіткнення з труднощами.

Кожен працівник дипломатичної служби повинен чітко усвідомлювати, що під час виконання своїх обов'язків він представляє не себе, не свої особисті погляди, а інтереси свого уряду, держави, народу. Це – його головний обов'язок, сутність його роботи. Для нього немає нічого дорожчого, ніж захищати інтереси країни в суворій відповідності з отриманими інструкціями. І немає більшого недоліку, якщо він не слідує цьому правилу.

Сучасне функціонування дипломатичної служби базується на принципах, передбачених ст. 3 Закону України «Про дипломатичну службу», які відбивають її глибокий соціально-політичний зміст. До основних із них Закон відносить наступні: служіння Українському народові; відстоювання національних інтересів Украї-

ни; пріоритет прав і свобод людини та громадянина; демократизм і законність; гуманізм і соціальна справедливість; професіоналізм, компетентність, ініціативність, об'єктивність, чесність, відданість справі; персональна відповідальність за виконання службових обов'язків і додержання дисципліни [6]. Послідовна реалізація зазначених принципів – досить міцна основа високоефективного функціонування державної влади та її апарату, в тому числі й у сфері дипломатії.

Отже, дослідивши термін «дипломатична служба», що визначений як на законодавчому, так і на доктринальному рівні, вважаємо, що ця дефініція не може вважатися досконалою, а тому потребує подальшого доопрацювання шляхом розширення її змісту. З огляду на всі окреслені зауваження, пропонуємо наступне визначення дипломатичної служби: *це професійна діяльність громадян України, спрямована на практичну реалізацію зовнішньої політики України, захист національних інтересів України у сфері міжнародних відносин, прав та інтересів громадян і юридичних осіб України за кордоном, а також сприяння у забезпеченні додержання і захисту прав, свобод та інтересів закордонних українців, задоволенні їхніх культурних, інформаційних, освітніх, соціально-гуманітарних та інших потреб.*

Дипломатична служба України як складова частина державної служби є особливим різновидом суспільно-корисної праці. Це один із найтяжчих і найвідповідальніших видів професійної діяльності, особливо коли мова йде про відстоювання інтересів своєї країни в іноземній державі. Саме від чіткої організації дипломатичної служби залежить стан довірливих відносин України на міжнародній арені, авторитет країни в міжнародних організаціях, учасницею яких є наша країна, і, в кінцевому підсумку, стан міжнародного миру і безпеки, а також рівень розвитку дружніх відносин і співробітництва між народами.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Про державну службу : Закон України від 16.12.1993 № 3723-ХІІ // Відомості Верховної Ради України. – 1993. – № 52. – Ст. 490.
2. Пахомов І., Пахомова Т. Механізми підвищення ефективності

системи державної служби в нових умовах розвитку держави / І. Пахомов, Т. Пахомова // Право України. – 2009. – № 10. – С. 102–110.

3. Про державну службу : Закон України від 17.11.2011 № 4050-VI [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/4050-17>.

4. Гончарова А.О. Дипломатична служба як складова частина державної служби України / А.О. Гончарова // Актуальні проблеми державного управління : зб. наук. пр. – Х. : Вид-во ХарПІ НАДУ «Магістр», 2011. – № 1 (39) [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.nbuv.gov.ua/portal/Soc_Gum/Arpu/2011_1/doc/5/04.pdf.

5. Вапнярчук Н. До питання ротації державних службовців дипломатичної служби / Н. Вапнярчук // Публічне право. – 2012. – № 3(7). – С. 263–268.

6. Про дипломатичну службу : Закон України від 20.09.2001 № 2728-III // Відомості Верховної Ради України. – 2002. – № 5. – Ст. 29.

7. Макаренко Ю.В. Правове регулювання трудових відносин дипломатичних працівників : автореф. канд. юрид. наук : спеціальність 12.00.05 «Трудове право; право соціального забезпечення» / Ю.В. Макаренко. – К. : Київський нац. ун-т ім. Т. Шевченка, 2013. – 20 с.

8. Блищенко І.П. Дипломатическое право : учеб. пособие / И.П. Блищенко. – 2-е изд., испр. и доп. – М. : Высшая школа, 1990. – 287 с.

9. Мировая политика и международные отношения : учеб. пособие / под. ред. С.А. Ланцова, В.А. Ачкасова. – СПб. : Питер, 2009. – 448 с. – (Серия «Учебное пособие»).

10. Струмилин С.Г. Проблемы экономики труда / С.Г. Струмилин. – М. : Наука, 1982. – 472 с.

11. Зінченко М.Ю. Щодо окремих проблемних питань визначення змісту трудової функції працівника / М.Ю. Зінченко // Актуальні проблеми права: теорія і практика : зб. наук. праць. – Луганськ : Східноукраїнський національний університет імені Володимира Даля, 2012. – № 23. – С. 277–281.

12. Про затвердження Інструкції про встановлення груп інвалідності : Наказ МОЗ України від 05.09.2011 № 561 // Офіційний вісник України. – 2011. – № 91. – Ст. 3319.

13. Великий тлумачний словник сучасної української мови (з дод. і допов.) / Уклад. і голов. ред. В.Т. Бусел. – К. ; Ірпінь : ВТФ «Перун», 2005. – 1728 с.

14. Ожегов С.И. Словарь русского языка. Ок. 57000 слов / под. ред. чл.-корр. АН СССР Н.Ю. Шведовой. – 17-е изд., стереотип. – М. : Рус. яз., 1985. – 797 с.

15. Малиновський В.Я. Державна служба: теорія і практика. Навчальний посібник / В.Я. Малиновський. – К. : Атіка, 2003. – 160 с.

16. Юридична енциклопедія : в 6 т. / Редкол.: Ю.С. Шемшученко (голова редкол.) та ін. – К. : «Укр. енцикл.», 2003. – Т. 5: П–С. – 736 с.

УДК 351.75(492)

АДМІНІСТРАТИВНІ АКТИ В ЮРИСДИКЦІЙНІЙ ДІЯЛЬНОСТІ ДЕРЖАВТОІНСПЕКЦІЇ МВС УКРАЇНИ

Скоров О.І., здобувач

кафедри адміністративного права, процесу та адміністративної діяльності ОВС
Дніпропетровський державний університет внутрішніх справ

У статті розглянуто проблемні питання прийняття адміністративних актів в юрисдикційній діяльності Державтоінспекції МВС України, визначено напрями вдосконалення чинного законодавства в цій сфері.

Ключові слова: адміністративний акт, юрисдикційна діяльність Державної автомобільної інспекції МВС України.

В статье рассмотрены проблемные вопросы принятия административных актов в юрисдикционной деятельности Госавтоинспекции МВД Украины, определены направления усовершенствования действующего законодательства в этой сфере.

Ключевые слова: административный акт, юрисдикционная деятельность Госавтоинспекции МВД Украины.

Skorov A.I. ADMINISTRATIVE ACTS IN JURISDICTIONAL ACTIVITIES OF THE STATE AUTOMOBILE INSPECTION OF MINISTRY OF INTERNAL AFFAIRS OF UKRAINE

The article is devoted to problematic issues of administrative acts in jurisdictional activities of the State Automobile Inspectorate Ministry of Internal Affairs of Ukraine, identify areas to improve current legislation in this area.

Key words: administrative act, jurisdictional activities of the State Automobile Inspection of Ministry of Internal Affairs of Ukraine.